

c. 801 Et in orationibus tuis sanctis conservos tuos semper adiuva et me maxime peccatorem, quem patris nomine licet indignum dedicasti. Et saluta fratres nostros, conmilites tuos, ex nostri nominis officio, et specialiter eos, quos familiaris nos dilexisse scias.

Vos vero omnes in fraterna caritate et in unitate pacis sanctae divina gratia in perpetuum custodire dignetur, dilectissimi fratres.

5

223.

Alcvinus Theotgarium abbatem rogat, ut pro se aegrotante precetur; veniam eius pro monachis inoboedientibus vel negligentibus, qui ad Sanctum Martinum venerant, implorat.

c. 801.

*Cod. H fol. 40'—42^a.**Edd. F 217, J 227. — Migne col. 497.*

10

SANCTISSIMO PATRI THEOTGARIO¹ ET OMNI DEO ELECTAE ETIAM ET BENEDICTAE FAMILIAE ALCHVINUS^b FAMULUS SANCTI MARTINI CUM FRATRIBUS IN EIUS MONASTERIO DEI DESERVIENTIBUS² PERPETUAE BEATITUDINIS SALUTEM.

Misi vestrae pietati per Sigimarium fratrem vestrum verba salutationis; et nunc iterum secundo eadem repetere propter oportunitatem horum fratrum, qui venerunt ad nos³, ut se commendarent sancti Martini intercessionibus, idem repetere fas et necessarium visum est; unde et has litteras vobis dirigere studui, quia praefato fratre^c abeunte magna me febrium molestia fatigare coepit⁴. Unde obnixius deprecor clementiam vestram, ut me adiuvere dignemini in sanctissimis vestrae unanimis orationibus, quia scio vestram relegiosam, Deo devotam sanctitatem multum valere in precibus^d apud superni regis^d, dicente ipsa veritate: 'Quodcumque petitis credentes accipietis'.
Matth. 21, 22. Hebr. 11, 6. Credentes dixit, quia impossibile est sine fide Deo placere. Quae catholica integritate vestris maneat in cordibus, quatenus quicquid petieritis in nomine Iesu, accipere mereamini, seu pro stabilitate vitae vestrae et perseverantia^e boni operis usque in finem; 1. Petr. 4, 8. sive pro amicis vestris, qui fidem habeant de vestra bonitate et caritate. Caritas^f enim cooperit multitudinem peccatorum; et qui in caritate manet, in Deo manet, quia Deus caritas.

In huius vero caritatis^f sanctitate hos fratres vestros, et iam nostros, ad vestram pietatem dirigere curavi, qui orationis gratia sancti Martini reliquias visitare voluerunt; sed et mihi secretissime aliquid de sua inoboedientia vel negligentia dixerunt, precantes nos cum sancti Martini pietate intercessores esse pro illis, ut recipiantur in locum suum; et ego mandavi illis firmiter tacere apud omnes homines de causa negligentiae suae, nolens aliquid foras venire a sanctissima congregatione vestra, nisi optima quaeque; quia multi sunt reprehensores vitae nostrae magis, quam sectatores, cupientes sua criminosa peccata monasterialium reprehensione abscondi. Sed quicquid secus agamus, quam regularis vita^g definiat, remaneat apud nos tantum, et reconcilietur, et in concordiam revocetur grex Christi, ne gaudeant inimici super nos.

223. a) Lemma: Ad Teotgarium abbatem et fratribus, quibus praeesse videtur H.
b) Alchviñ H. c) fratri H. d) clementiam aut simile quid in H excidisse videtur. J. e) perseverantia H.
f) caritate H. g) vitae H.

40

1) Cui monasterio Theotgarius abbas praefuerit, haud liquet, sed ad regnum Francorum sine dubio pertinuit. 2) Alcvinus igitur has litteras scripsit, cum iam monasterio Turonensi praefectus esset. 3) Lirinenses eos fuisse coniecit Frobenius (p. 281) ex epistolis 219. 220 et Theotgarium Lirinensium abbatem. 4) De hoc malo crebro redeunte agit Alcvinus in compluribus epistolis, maxime anno 801. scriptis, cf. supra pp. 290. 360. 362. 365.

45